

Gerçeklerin Peşinde-1

BÜYÜK YARIŞ

DİLEK SEVER

GERÇEKLERİN PEŞİNDE-1 BÜYÜK YARIŞ

© 2017, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilek Sever

RESİMLEYEN: Zeynep Özatalay

EDİTÖR: Hülya Dayan

SON OKUMA: Ümit Mutlu

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malhköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2017 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2031-36-0

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Gerçeklerin Peşinde-1

BÜYÜK YARIŞ

DİLEK SEVER

 tudem

Dilek Sever

1985 yılında İstanbul'da doğdu. Radyo ve Televizyon Programcılığı eğitiminin ardından çeşitli kanallarda ve yapım şirketlerinde senarist olarak çalıştı. Öyküleri edebiyat dergilerinde ve gazetelerde yayımlandı. "İnternette Tanışan Son Çift" isimli bir tiyatro oyunu yazdı. Siz bu satırları okuyorsanız ilk çocuk kitabı da yayımlanmış demektir. Muhtemelen şu anda serinin ikinci kitabını yazıyorsunuz.

Zeynep Özatalay

İstanbul'un Kanlıca semtinde doğdu. Okula başlayınca derslerinde hiç boş durmadı, matematik ve coğrafya öğretmenlerinin çok güzel karikatürlerini çizdiği için apar topar mezun edildi. O tarihten beri gördüğü her şeyi çiziyor ve çocuk kitapları yapıyor. Biri tombul, diğeri zayıf iki kedi kendilerini biraz mama karşılığı eve aldıklarılarından beri onlarla yaşıyor. Yüzmeyi ve kurabiye yemeyi seviyor, ikisini aynı anda denediyse de asla başarılı olamadı.

Bölümler

Kun'un Hayali.....	8
Labirentteki Fare	18
Tribündeki Tehlike	36
Kaybetmenin Sırrı	44
Havalı Şeyler	56
Manşette Ne Var?	68
Mutlu Yıllar Şamo!	82
Sakız Dağından Uzaklara	104

*Okumayı öğrenmesini heyecanla beklediğim
Umay'a...*

*Çok hızlı büyüdüğü için biraz üzüldüğüm
Defne'ye...*

“Bazıları, bazı şeylerin
bazı yerlerde yayınlanmasını istemez.
İşte o şeylere haber diyoruz.”

John Keane

KUN'UN HAYALİ

Sonton Őehrinin en 6nemli gazetelerinden B6sb6y6k Haberler'in sahibi Kun, k4demli muhabiri P4r4l'4 odasına 7aę4rd4 ve sordu:

“Ka7 y4ld4r birlikte 7alıŐ4yoruz P4r4l?”

“Neredeyse beŐ y4l olacak.”

“Vay be! BeŐ y4l ha! 6yleyse, aramızda iŐ iliŐkisinden 7ok daha fazlas4 olmalı. Biz aslında... iki iyi dostuz. 6yle değil mi?”

P4r4l bir an duraksadı. Kun'u severdi, araları fena sayılmazdı. Yine de hi7bir zaman sırlar4n4 paylaŐmam4Ő, birbirlerine s6rpriz hediyeler al4p vermemiŐlerdi. O zaman, ‘Bu *dost* laf4 da nereden 74kt4?’ diye d6Ő6nd6. Tam, “Sanmam, kanmam, inanmam!” diyecekti ki vazge7ti. 76nk6 gazeteci i7g6d6leri, garip bir Şeyler olacağ4n4 s6yl6yordu.

Kun, ciddi bir konuşmaya başlamadan önce her zaman yaptığı gibi naneli sakızını ağzından çıkardı ve masasında yükselen sakız dağının zirvesine yapıştırdı. Pırıl, ferah ferah nane kokan ama üstündeki tükürüklerle de vıcık vıcık parlayan sakız yığınınına iğrenerek baktı. Kun bu bakışları hiç fark etmeden koltuğuna yaslandı ve göz-lüğünü silerek konuşmaya başladı:

“Pırıl, şu an seninle dostun olarak konuşuyorum. Yap-tığın haberler gerçekten çok sıkıcı!”

“Sıkıcı derken?”

“Geçenlerde açılış haberini yapmak için gittiğin metro istasyonunu hatırlıyor musun?”

“Yanıyorsun Kun. Ben metro açılışını değil, metro için kesilen ağaçları haber yapmıştım.”

“İşte tam da bundan bahsediyordum Pırıl. Sonton şeh-rinin sakinlerini neşelendirecek bir haber değil de üzecek bir haber yapmayı tercih etmiştin. Hadi onu anladım di-yelim. Peki ya, *Köpek Güzellik Yarışması*'nda yaptıkların? Senden, tüylü dostlarımızla ilgili sevimli bir haber beкли-yordum ama sen ne yaptın? Köpek mamalarının pahalı-lığından bahseden bir haberle döndün.”

“Ama gazetecilik böyle bir iştir Kun! Başkalarının dü-şünmediklerini düşünür, görmediklerini görürüz.”

“Tamam, bunlara itirazım yok ama biraz değişmelisin.”

“Kun, sanırım Őu an dostum değil, patronum olarak konuşmaya başladın.”

“Bak Pırıl, bu gazeteyi kurarken bazı hayallerim vardı. Heyecanlı, sıra dıŐı, dinamik bir gazete olsun istemiŐtim. Tabii bir de Sonton’un en çok satan gazetesi olmalıydı. Sırf bu yüzden gazetenin adını bile deęiŐtirdim. ‘Büyük Haberler’ yeterince iddialı değildi, ‘Büsbüyük Haberler’ isminin katkısı oldu ama hâlâ en çok satan gazete biz değiliz! Bu da beni deli ediyor. Hayal kırıklığına uğramak berbat bir Şey!”

Pırıl çoktan sıkılmaya başlamıŐtı. Saatine baktı. “Evet, hayal kırıklığı kötüdür, bazen bana da olur.”

Kun, onun sıkıldığını fark etmemiŐti. “O zaman beni daha iyi anlarsın Pırıl. Düşündüm taşındım ve nihayet *Büsbüyük Haberler*’i Őehrin en çok satan gazetesi hâline getirmenin bir yolunu buldum. Ama bunun için senin yardımına ihtiyacım var.”

Pırıl konuşmanın sonuna geldiklerini düşünerek sevindi. “Elimden gelen bir Őeyse neden olmasın.”

“Tabii ki elinden gelir. Çünkü çok basit bir Şey. Bunu bir güncelleme gibi düşün. Daha neŐeli haberler yapmanı

istiyorum Pırıl. Okurlarımıza kendi dertlerini unutturmalı, onlara ilham verecek başarı hikâyelerinin peşinden koşmalısın. Kazananları yazmalı, haberlerine biraz eğlence katmalı, esprilerle süslemelisin.”

“Ama insanlar bizi gülmek için okumuyor ki Kun...”

“Haberlerin arasına bir miktar eğlence sıkıştırmaktan kime ne zarar gelir ki? Hem insanlar gülmeyi sever. Gazetemizi okurken eğlenirlerse daha çok satarız.”

“İnsanları güldürmek isteseydim komedyen olurum.”

“Dediklerimi yapmazsan işini kaybedebilir ve komedyen olmak zorunda kalabilirsin. Biliyorsun Pırıl, bu zamanda iş bulmak hiç kolay değil. Şimdi... bana yardım edecek misin?”

Pırıl gazeteciliği seviyordu. Üstelik Kun’un bazı saçma isteklerine rağmen *Büsbüyük Haberler*’de çalışmaktan da mutluydu. Bu mutluluğu bozulsun istemezdi. ‘Hem belki de Kun haklıdır, insanlar haberleri okurken biraz da eğlenirse bunun ne zararı olabilir ki?’ diye düşündü. “Tamam, bundan sonra daha eğlenceli olmaya çalışırım,” dedi.

“Anlaştığımızıza sevindim,” dedi Kun. Ağzına yeni bir naneli sakız atarken devam etti: “Bilmem farkında mısın,

Sonton şehri yarın büyük bir gün yaşayacak. Her yıl nefesimizi tutup beklediğimiz *Güçlü Kulaç Yarışı* onuncu kez gerçekleşecek. Bu yüzden biz de bu büyük gün için özel bir haber yapmalıyız. Senden yarın Cam Havuz'a gitmeni, birincilik madalyasını kazanan yüzücüyle bir röportaj yapmanı, bana heyecan ve neşe dolu bir haber getirmeni istiyorum!”

“İyi de yıllardır hep Vili kazanıyor. Sontonluların onun hakkında bilmediği bir şey kalmadı ki. Oysa her yıl ikinci gelen Yoyo'nun, Vili'den daha ilginç şeyler anlatacağına eminim.”

“Sen beni anlamıyor musun Pırıl! Kaybedenleri kimse merak etmez. Herkes kazananı tanımak ister, çünkü başarının sırrını yalnız o biliyordur.”

“Ama Kun...”

“Yerinde olsam bu konuyu daha fazla uzatmazdım. Şimdi masana dön ve çalışmaya başla.”

Pırıl oflayarak kapıya doğru yürürken Kun gözlüklerini taktı ve televizyonun sesini açıp ekonomi haberlerini izlemeye başladı. Pırıl ekrandaki karışık grafiklere, rakamlara, spikerin sıkıcı anlatımına ve son olarak da sanki bir macera filmi izliyormuş gibi kendini kaptırmış olan Kun'a baktı. Ortada bir çelişki vardı.

“Bu ekonomi haberleri de çok sıkıcı ama izliyorsun işte.”

Pırıl'ın varlığını çoktan unutmuş olan Kun birden irkildi ve sanki Pırıl hiçbir şey söylememiş gibi çıktı:

“Sen hâlâ burada mısın? İşinin başına, marş marş!”

Kun'un odası onuncu katta, muhabirlerinki ise üçüncü kattaydı. Pırıl spor yapmaya pek vakit bulamadığı için yukarı çıkarken basamakları tırmanır, inerken de sırf eğlence olsun diye merdiven korkuluğundan kayardı. Zaten bir yerlerden kayarak inmek en sevdiği şeydi. Sonton parklarının bütün kaydıraklarından kaymış, merdiven korkuluklarından defalarca kayarak inmişti. Şehir karla kaplandığında ise her yere kızıyla gidip gelirdi. Bu öyle bir tutkuydu ki, eğer uzun zaman hiçbir yerden kayarak inmemişse bu açığı düşleriyle kapatır; yeniden gerçek bir yerlerden kayana kadar, bir buluttan diğerine kaya kaya yeryüzüne indiği rüyayı defalarca görürdü. Bugün de merdivenin başına gelip durdu. Ama içinde ufacık da olsa bir neşe kırıntısı kalmamıştı. Oflayarak asansöre bindi. Kapı kapanır kapanmaz söylenmeye başladı. “Başarının sırrımı! Aman ne sır... Kazananlar hep aynı şeyi söyler:

Çok çalıştım! Çok çalıştım! Çok çalıştım... Bunun nesi ilginç ki?”

Tam o sırada kapı açıldı ve içeri Fabo girdi. Kendinden emin bir şekilde sordu: “Yoksa yine patrondan fırça mı yedin Pırıl?”

“Sana da güneydın Fabo!”

“Pardon, kabalık ettim. Güneydın tabii ki... Eee, yine mi fırça yedin?”

“Nereden çıktı şimdi bu?”

“Çok basit. Saçların kabarmış, demek ki sinirlisin. Korkuluktan kaymayıp asansöre bindiğine göre keyfin yerinde değil. Bütün bunlardan yola çıkarak bir tahminde bulunmam gerekirse...”

“Tamam Fabo, tamam!”

“Biliyorsun, benden hiçbir şey kaçmaz. Kaçsa da fazla uzağa gidemez. Neler oldu anlat bakalım?”

“Sen neden kendi işine bakmıyorsun Fabo?”

“Bakıyorum ama elimde o kadar çok haber var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Sanmam, kanmam, inanmam. Çünkü öyle olsaydı şu an asansörde değil, masanın başında haber yazıyor olurdu.”

Fabo da Pırıl gibi, *Büsbüyük Haberler*'in muhabirlerindendi. İşe başlayalı henüz birkaç ay olmasına rağmen herkesle çok samimiydi. Ama herkesle hemen samimi olamayan Pırıl'ın kabuğunu bir türlü kıramamıştı. İki-si yan yana geldiği zaman taraflardan biri mutlaka pes edip uzaklaşırdı. Ama Pırıl onun iyi bir gazeteci olduğunu düşünürdü. Hatta aralarında minik bir çekişme bile vardı. Biri güzel bir haber yakalayıp biraz dikkat çekince, diğeri de altta kalmamak elinden geleni yapardı. Kun bu rekabetten hoşnuttu. Çünkü hep daha iyiye gidiyorlardı. Ama bugün Pırıl'ın yarışmak istediği günlerden biri değildi.

Asansör üçüncü kata varır varmaz kabinden fırlayıp hızlı adımlarla masasına yürüdü ve Fabo'yu geride bıraktı. Koltuğuna yerleşip derin bir nefes aldı. Cep telefonundan saate baktı, sonra bilgisayarını açıp internete girdi. Güçlü Kulaç Yarışı ve katılan yüzücülerle ilgili biraz araştırma yaptıktan sonra birinci gelecek yüzücü için birkaç soru yazdı:

“Kazanmak nasıl bir his?”

“Hırslı biri misin?”

“Günde kaç saat antrenman yapıyorsun?”

“Başarılı olmak isteyen yüzüçüilere ne tavsiye edersin?”

“Vesaire, vesaire, vesaire...”

“Offf... Böyle şeyler yazmak gerçekten çok sıkıcı! Ama Kun’a söz verdim...”